

Usnesení

Krajský soud v Plzni rozhodl 11. února 2025 ve veřejném zasedání v Plzni v trestní věci obžalované [REDACTED] [REDACTED] narozené [REDACTED],

takto:

Podle § 256 trestního řádu se **zamítá** odvolání, které podala obžalovaná [REDACTED] [REDACTED] proti rozsudku Okresního soudu v Chebu z 22. října 2024 č. j. 6 T 167/2023 - 798, protože **není důvodné**.

Odůvodnění

1. [REDACTED] [REDACTED] spáchala podle shora uvedeného rozsudku přečin chovu zvířat v nevhodných podmínkách podle § 302a odst. 1 trestního zákoníku. Soud prvního stupně toto její jednání popsal tak,

že nejméně od začátku července 2022 do 19. srpna 2022 ve své zemědělské usedlosti v obci [REDACTED] č. p. [REDACTED] postavené na pozemku st. p. č. [REDACTED] a na dalších k této nemovitosti příslušejících pozemcích č. [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] a na pronajatých pozemcích č. [REDACTED] a [REDACTED] nacházejících se v obci a katastrálním území [REDACTED] chovala devět koní a pět psů, přičemž těmto zvířatům nezajistila vhodné hygienické podmínky a vyhovující ustájovací zařízení,

neboť se v prostoru určeném pro jejich pobyt nacházela četná místa s nebezpečnými předměty, konkrétně s ostrými předměty vyčnívajícími do prostorů boxů a výběhů, jako jsou rezavé hřebíky, ostré brany plechů, železné rozcory s ostrými hranami, dráty, množství odpadního materiálu a sutě, o které se zvířata zraňovala,

neboť neodddělovala zvířata od sebe, čím umožnila, že se vzájemně poškozovala,

dlouhodobě nevyklízela stáje,

nádoby na vodu a krmivo nechávala přístupné vlivům počasí

a volně žijícím zvířatům nezajistila dostatek stravy k jejich výživě, dostatek vody k jejich napájení ani adekvátní veterinární péči,

v důsledku čehož zvířata trpěla hladem, žízní a bolestmi a vznikla jim tato újma na zdraví:

- hřebeč [REDACTED] plemene Fríský kuň byl v horším výživovém stavu, byl pokousaný na krku a hřbetě, měl četné eroze a neupravená kopyta s počínající hnilobou ve střední střelkové rýze, karenci selenu, chronickou dehydrataci a byl masivně napaden ektoparazity,
- hřebeč [REDACTED] plemene Welsh cob byl v horším výživovém stavu, měl rozsáhlá a četná poranění na krku a hřbetě, hnilobu ve střední střelkové rýze na všech čtyřech končetinách, karenci selenu, postižení jater a svaloviny, dehydrataci a byl masivně napaden ektoparazity,
- klisna [REDACTED] plemene Welsh part-bred byla ve špatném výživovém stavu, měla matnou kůži bez lesku, místy alopecii, drobné neléčené rány na kůži, u nichž některé zasahovaly do svaloviny, měla narušen energetický metabolismus, poruchu funkce ledvin a jater a dlouhodobou dehydrataci a její postoj deformovala přerostlá kopyta bez korektury se špatnou kvalitou rohoviny, hnilobou střelu na všech končetinách a s narušením korunkového okraje pravé přední a levé zadní končetiny,

- hříbě plemene Welsh part-bred bylo ve velmi špatném výživovém stavu, mělo matnou nepřiléhavou srst a špatnou kvalitu rohoviny,
- klisna [REDACTED] plemene Český teplokrevník měla horší kvalitu srsti, infestaci všenkou, velké množství hlubokých ran, dlouhodobou dehydrataci a přerostlá kopyta bez korektury deformující postoj a se špatnou kvalitou rohoviny a hnilobou střelu na všech končetinách,
- klisna [REDACTED] plemene Shetland pony byla ve špatném výživovém stavu, měla nepřiléhavou, hrubou, matnou srst s alopetickými ložisky, infestaci všenkou, četná zranění od kousnutí na celém těle, výrazné poškození funkce ledvin, jater a energetického metabolismu, karenci selenu, dlouhodobou dehydrataci a přerostlá kopyta bez korektury deformující její postoj se špatnou kvalitou rohoviny, hnilobou střelu na všech končetinách, asymetrií tvorby rohoviny na předních končetinách a rozštěpem robové stěny,
- hříbě plemene Shetland pony bylo ve špatném výživovém stavu a mělo infestaci všenkami a roupem koňským,
- hřebec [REDACTED] plemene Welsh pony of cob type byl ve špatném výživovém stav, měl hrubou, matnou srst, infestaci všenkou, mnohačetné neošetřené rány po celém těle zasahující do kůže i svaloviny, silné zduření Achillovy šlachy, měl narušen energetický metabolismus, poruchu funkce jater a ledvin a výraznou karenci selenu,
- hřebec [REDACTED] plemene Shetland pony byl ve špatném výživovém stavu, měl hrubou, matnou srst, mnohačetné neošetřené rány po celém těle zasahující do kůže i svaloviny a poškozenou funkci ledvin,
- fena [REDACTED] plemene Pyrenejský horský pes byla vyhublá a měla zanedbanou péči o srst a oči,
- fena [REDACTED] plemene Pyrenejský horský pes byla vyhublá a měla zanedbanou péči o srst, která byla zplstnatělá,
- fena [REDACTED] plemene Pyrenejský horský pes byla vyhublá, měla zanedbanou péči o srst a byla napadena parazity,
- pes [REDACTED] plemene Pyrenejský horský pes byl vyhublý a měl zanedbanou péči o srst, která byla zplstnatělá,
- fena [REDACTED] plemene Border kolie byla vyhublá, podvyživená a celkově zanedbaná.

2. Okresní soud obžalované uložil za shora uvedené jednání trest odnětí svobody na tři měsíce, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Dále jí na dva roky uložil trest zákazu držení a chovu zvířat spočívající v zákazu držet a chovat koně a psy a pečovat o ně.
3. V zákonné lhůtě se proti právě citovanému rozsudku odvolala [REDACTED] [REDACTED]. Nesouhlasila s výrokem o vině. Opřela se o námitky, které soud druhého stupně rozebere v dalších částech tohoto svého rozhodnutí. S odkazem na ně navrhla, aby tento soud napadený rozsudek zrušil a aby tuto věc vrátil okresnímu soudu, který by ji znovu projednal a rozhodl. Krajský soud v Plzni na podkladě tohoto odvolání přezkoumal napadený výrok, jakož i řízení, které mu předcházelo. To mu ukládá § 254 odst. 1 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení musel brát v potaz uplatněné odvolací námitky a k případným dalším vadám mohl přihlížet jen tehdy, pokud měly vliv na správnost napadeného výroku. V návaznosti na vady vytýkané výroku o vině přezkoumal ve smyslu § 254 odst. 3 trestního řádu i výrok o trestu. Dospěl k následujícím závěrům.
4. V úvodu svého odvolání obžalovaná namítla, že na místě činu byly s veterináři vždy i policejní orgány, které k tomu musejí mít dokumentaci, jež by mohla objektivně svědčit o chovu zvířat. K tomu je třeba nejprve zopakovat, že okresní soud kladl obžalované za vinu, že zvířata chovala v nevhodných podmínkách od července 2022 do 19. srpna 2022. Nic nedokládá, že policisté kontrolovali během tohoto období shora uvedený statek jindy než v srpnu 2022. Je tedy nutno brát v potaz, že policisté pořídili na konci právě uvedeného období protokol o ohledání místa činu, fotodokumentaci a videozáznam (viz listy čísel 3 a 4 spisu a obsahy digitálních disků založených v obálkách na listech čísel 6 a 7 spisu). Tyto podklady přesně odpovídají protokolům

o kontrole, kterou provedla v době policejního zásahu na stejném místě Krajská veterinární správa Státní veterinární správy pro [REDAKCE] kraj (dále zpravidla jen *veterinární správa*). Ta vyhotovila zvlášť protokol ke stavu psů a zvlášť protokol ke stavu koní. První z těchto protokolů je na listech čísel 258 a 259 spisu, druhý na listech čísel 311 a 312 spisu. Veterinární správa pořídila i snímky, které dokumentují tehdejší stav na místě činu (viz listy čísel 215 až 220, 223 až 229 a 232 až 240 spisu). I tyto fotografie jsou v naprostém souladu s tím, co na uvedeném místě zachytili policisté. Proto nemůže mít na rozhodnutí zdejšího soudu vliv správná poznámka obžalované, podle níž nejsou na těchto snímcích data. To platí tím spíše, že ve spise je i protokol Městského úřadu [REDAKCE] sepsaný 19. srpna 2022, který plně odpovídá tomu, co tehdy na místě činu zjistila veterinární správa a policisté (viz listy čísel 169 a 170 spisu). Okresní soud opřel své rozhodnutí právě o tyto důkazy, které jsou nejen zcela shodné, ale i objektivní.

5. [REDAKCE] [REDAKCE] dále ke svému odvolání předložila listiny, v nichž popsala, co požadovala od veterinární správy a od Městského úřadu [REDAKCE] (viz listy čísel 821 a 822 spisu). Od těchto orgánů chtěla zprávy, fotodokumentaci a případný videozáznam z místa odběru zvířat z 18. a 19. srpna 2022. Od veterinární správy tyto doklady ve spise jsou. Stejně tak je k dispozici příslušný protokol od Městského úřadu [REDAKCE]. To už bylo řečeno. Proto nelze přiznat váhu tomu, že [REDAKCE] [REDAKCE] chtěla od Městského úřadu [REDAKCE] i kopii jeho spisu, který se týkal toho, že jí byla zvířata odebrána. Dále obžalovaná žádala po uvedených orgánech udání, jež souvisela s chovem jejích zvířat, fotografie připojené k těmto udáním, doklady a snímky svědčící o tom, kam a do jakých podmínek byla tato zvířata umístěna, včetně fotodokumentací a údajů o zdravotním a výživovém stavu těchto zvířat a jejich fotografií na váze. Požadovala i doklady o tom, čím byla tato zvířata po odběru krmena, o tom, kdo a kde jim poskytoval veterinární péči, a o tom, jestli ještě žijí její psi, a pokud ano, kde jsou, a aby se jí v případě, že už nežijí, sdělilo, kdy a proč uhynuli. Od Městského úřadu [REDAKCE] chtěla i to, aby jí podrobně vysvětlil faktury, jež dostala k proplacení a které měly kryt náklady na péči o odebraná zvířata. Požadovala měsíční rozpisy obsahující konkrétní položky, z nichž se vypočetla celková fakturovaná částka. Soudu druhého stupně předložila i svá odvolání, jež podala proti rozhodnutím, kterými jí Městský úřad [REDAKCE] odmítl určité informace poskytnout. S tím souvisí i část jejího odvolání, ve které uvedla, že se její psi po policejním zásahu ocitli v útulku, kde byli v malých kotcích, takže žili v daleko menším prostoru, než když je chovala ona.
6. K právě popsaným záležitostem je třeba nejprve říct, že orgány činné v trestním řízení musejí zjistit skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Stanoví tak § 2 odst. 5 trestního řádu. Smyslem trestního řízení tudíž není obstarat jakýkoli myslitelný důkaz, který se může vztahovat k určité věci, nýbrž opatřit ty důkazy, které uvedené orgány potřebují pro své rozhodnutí. Zároveň je třeba vidět, že soud může rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu, což je část obžaloby, která popisuje skutek, pro který se vede trestní stíhání. Stanoví tak § 177 písm. c) a § 220 odst. 1 trestního řádu. Není proto důvodu, aby se v této věci věnovala pozornost tomu, v jakých podmínkách se ocitla zvířata, jež byla obžalované odebrána. Stejně tak není důležité, jak vnímali stav shora uvedeného chovu lidé, kteří na obžalovanou podali nějaká oznámení. Ze všeho, co obžalovaná popsala v právě rozebírané části svého odvolání, je tudíž důležité jen to, co se vztahuje ke stavu tohoto chovu a v něm žijících zvířat v době policejního zásahu v srpnu 2022. Zdejší soud už popsal důkazy, které k tomu okresní soud měl. V těchto důkazech chybějí pouze údaje o přesné hmotnosti odebraných zvířat. Ty ale nejsou pro rozhodnutí potřebné. Nedobrý výživový stav zvířat je totiž vidět na fotografiích i videu z místa policejního zásahu. K dispozici jsou navíc i dva posudky, které se týkají tohoto stavu. První z nich zpracovala MVDr. [REDAKCE] [REDAKCE] a to ke psům (viz list čísla 212 spisu). Druhým je znalecký posudek z oboru zemědělství, odvětví veterinářství, který se týká psů i koní. Tento posudek je na listech čísel 304 až 307 spisu. Jeho zpracovatel, MVDr. [REDAKCE] [REDAKCE] k němu doložil kopie řady veterinárních zpráv a kontrolních zápisů, ze kterých vyšel. Obžalovaná k tomu ve svém odvolání namítla, že by měly

být k dispozici úplně všechny podklady, o které tento znalec opřel svůj posudek. K tomu je třeba říct, že ve spise sice nejsou kopie všech podkladů, které znalec ve svém posudku vyjmenoval, nicméně ty, které jsou k dispozici, odpovídají závěrům, které okresní soud vyjádřil ve výroku napadeného rozsudku. Nic nenásvědčuje tomu, že by se od těchto závěrů měly nějak lišit zprávy, jejichž kopie posudek neobsahuje.

7. Obžalovaná dále namítla, že znalec MVDr. [REDAKCE] [REDAKCE] zvířata neviděl a že měl k dispozici pouze listiny a fotodokumentaci. Zdejší soud v tom nevidí problém. V době, kdy se znalecký posudek opatroval, byla už totiž zvířata obžalované odebrána. Znalec tudíž nemohl sledovat situaci na místě samém.
8. Podle další odvolací námítky dospěl znalec MVDr. [REDAKCE] [REDAKCE] k závěru, že při chovu psů nedošlo k žádné chybě. To neodpovídá posudku jmenovaného znalce. Ten v něm popsal řadu nedostatků, které se týkaly chovu psů (viz list čísla 306 spisu). Uzavřel, že psi měli nedostatečnou veterinární péči a péči o srst. Dále potvrdil to, co bylo zřejmé z již vyjmenovaných důkazů, které v srpnu 2022 pořídili na místě činu policisté a veterinární správa, tedy že i psi byli v prostředí, které jim mohlo způsobit četná zranění, protože tam byly ostré vyčnívající předměty, velké množství suti a dalšího materiálu, který mohl tato zvířata zranit a jenž bránil v tom, aby žila v náležitých hygienických podmínkách, a že měli nádoby na vodu a krmivo přístupné vlivu počasí, což je nevyhovující z hygienického a epizootologického hlediska.
9. Obžalovaná dále ve svém odvolání několikrát zdůraznila, že zvířata opouštěla prostor určený pro jejich chov, což ale nebylo její vinou, nýbrž tím, že jí někdo rozbíjel ohrady. Současně zdůraznila, že to potvrdili i její matka [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] který po jistou dobu žil na výše uvedeném statku. Dále namítla, že ničení ohrad hlásila na policii, která ale nic neudělala, přestože ohrady určitě neničila zvířata, neboť byly vyvráceny směrem do prostoru, v němž zvířata žila. K tomu je třeba nejprve říci, že je možné, že někdo uvedené ohrady skutečně záměrně rozbíjel. To ale nemůže na věci nic změnit. Tím, že zvířata utekla, se totiž určitě nemohlo stát, že některá z nich neměla v době policejního zásahu v uzavřeném prostoru co žrát, že tam některá z nich neměla co pít, že byla nedostatečně zavodněná a podvyživená, že měla zranění popsaná ve výroku napadeného rozsudku a že na některých místech určených k jejich chovu byly předměty, které je mohly zranit, a silné vrstvy zvířecího trusu. Proto je třeba vidět, že okresní soud logicky a přesvědčivě vysvětlil, proč dospěl k závěru, že k uvedeným zraněním došlo v prostoru, kde obžalovaná zvířata chovala. V daném směru lze odkázat na uvedený rozsudek.
10. Obžalovaná nejen v souvislosti s právě rozebranou záležitostí namítala, že jí jde o absolutní spravedlnost a o to, aby se vše spravedlivě doložilo. To nemůže mít vliv na rozhodnutí v dané věci. V ní nejde o to, aby se nastolila absolutní spravedlnost, nýbrž aby se posoudilo, jestli obžalovaná chovala zvířata v nevhodných podmínkách a zda jim tím působila značné útrapy. Lidská spravedlnost ostatně nemůže být už z povahy věci nikdy absolutní.
11. Obžalovaná dále namítla, že se nebral v potaz zdravotní stav jejích zvířat a že si do chovu brala i zvířata nemocná nebo takzvaně na dožití, takže tyto kusy nebyly v dobrém stavu a sužovaly je různé útrapy již v době, kdy se k ní dostaly. Tuto obhajobu uplatnila už před okresním soudem. Ten se s ní vypořádal ve dvacátém devátém odstavci odůvodnění svého rozhodnutí. I na tuto část jeho rozsudku lze odkázat. Lze tedy už jen dodat, že obžalovaná ve své výpovědi hovořila pouze o dvou kobykách jako o zvířatech, které si vzala na dožití (viz první stranu listu čísla 414 spisu). To, že si brala zvířata na dožití, navíc nemůže vysvětlit, proč byla její shora uvedená zvířata v takovém počtu stížena problémy, které byly objektivně prokázány. Z téhož důvodu nelze přiznat váhu ani její námítce, podle které okresní soud nezohlednil věk jejích zvířat. Totéž platí pro námítku obžalované o tom, že se okresní soud nezajímal o tak zvaná výživová omezení zvířat. Taková omezení nemohla mít uvedená zvířata v tom počtu, v jakém byla podvyživená

či dehydratovaná. Žádný vliv pak nemohla mít ani na shora popsané hygienické podmínky panující v prostoru pro jejich chov, ani na výše uvedená zranění.

12. V dalších částech svého odvolání obžalovaná namítala, že její koně měli vždy dost vody k pití, protože měli přístup k potokům. V této souvislosti označila za absurdní tvrzení [REDAKCE] obce [REDAKCE] podle kterého mohly tyto potoky vyschnout. Podle ní je to vyloučené už proto, že tyto toky vytékaly z rybníků, v nichž se musí udržovat průtok. Proto chtěla, aby se zjistilo, zda někdo příslušnému úřadu nahlásil, že potoky byly vyschlé. Ani tyto námitky nemohou mít vliv na rozhodnutí v dané věci. Kdyby totiž koně mohli pít z potoků tak, jak obžalovaná namítá, pak by nemohli být dehydratováni v takovém počtu, jaký se zjistil při kontrole v srpnu 2022. Uvedená dehydratace přitom nemohla být akutní. Obžalovaná v této souvislosti namítla, že ohledně hydratace mohlo dojít k mýlce, protože voda vlivem nynějšího životního prostředí neobsahuje všechny potřebné prvky. Tím patrně reagovala na části veterinárních zpráv, podle kterých měli někteří koně nedostatek selenu. Veterináři, kteří koně po odběru kontrolovali, ale dehydrataci nedovodili jen z tohoto nedostatku. Opírali se i o vyšší hemokoncentraci (viz listy čísel 308 a 309 spisu). Tím se rozumí vyšší hustota krve. Tu nelze předpokládat, kdyby koně měli možnost pít tak, jak potřebovali. To, že takové množství vody neměli, dokládá i fakt, že v době, kdy na místě činu zasahovala policie, neměli žádnou vodu, kterou by jim poskytla obžalovaná, a že mohli pít jen ze zabahněné louže na jednom z pozemků. Svědčí o tom část kontrolního protokolu veterinární správy, který je na druhé straně listu čísla 311 spisu. Obžalovaná k tomu ve svém odvolání uvedla, že koně měli přístup k potokům i podle pracovnice veterinární správy, MVDr. [REDAKCE] [REDAKCE]. Tomu nelze přisvědčit. Jmenovaná veterinářka totiž uvedla, že koně měli v době kontroly jen zbytek něčeho, co bylo velké asi jako prostor mezi stoly v jednací síni, co bylo porostlé rákosím a co bylo spíše bahnem (viz druhou stranu listu číslo 741 spisu). Ani právě rozebíraná námitka tedy nemůže nic změnit na závěrech, k nimž dospěl okresní soud.
13. [REDAKCE] [REDAKCE] dále namítla, že se podle MVDr. [REDAKCE] [REDAKCE] stav koní od roku 2020 do roku 2022 nezhoršil a že zvířata byla odebrána v podstatě kvůli nevhodnému prostředí. Zdejší soud nepovažuje za nutné k této námitce blíže rozebírat obsah svědecké výpovědi jmenované veterinářky. Právě nevhodné podmínky chovu jsou totiž základním zákonným znakem trestného činu, jehož se obžalovaná dopustila. Zvířata v takovém chovu nemusejí trpět žádnými nemocemi. Proto také nelze přiznat váhu odvolací námitce, v níž obžalovaná uvedla, že zvířata byla nemocná už v době, kdy je získala. Tato námitka ovšem není důvodná i z dalšího důvodu. Nelze totiž předpokládat, že obžalovaná brala do svého chovu pouze nemocná zvířata. Navíc je třeba vidět, že [REDAKCE] [REDAKCE] spáchala trestný čin, jehož další zákonný znak spočívá v tom, že nevhodné podmínky chovu působí zvířatům značné útrapy. Těmi musela shora uvedená zvířata trpět už proto, že neměla dost pití ani krmení. Obžalovaná k tomu ve svém odvolání uvedla, že zvířata u ní mohla mít maximálně určité nepohodlí, ale že nebyla ohrožena na životě. Ani to není v dané důležité. Okresní soud totiž nekladl obžalované za vinu, že zvířatům hrozila v důsledku její nedostatečné péče smrt.
14. Obžalovaná dále namítla, že její psi měli určitý diskomfort jen v tom, že neměli vyčesanou srst. Ani tomu nelze přisvědčit. Jak už totiž bylo řečeno, uvedení psi neměli v době policejního zásahu co pít. Na snímcích pořízených onoho dne navíc už na laika působili tak, že nebyli dostatečně vyživeni. To odpovídá výše zmíněnému posudku, který je na listu čísla 212 spisu a který zpracovala veterinářka MVDr. [REDAKCE] [REDAKCE]. Ta psy kontrolovala 23. srpna 2022, tedy jen několik málo dní po policejním zásahu. Tomu odpovídají i snímky, které v den tohoto zásahu pořídila veterinární správa. Na nich není v prostorech pro chov psů vidět žádné krmení. To odpovídá kontrolnímu protokolu veterinární správy z toho dne. Podle něj psi neměli k dispozici nejen žádnou vodu, ale ani krmení (viz druhou stranu listu čísla 313 spisu). To vše dokládá, že na rozhodnutí v dané věci nemůže mít vliv ani odvolací námitka, v níž obžalovaná uvedla,

že posledně jmenovaná veterinářka neuvedla ve své zprávě žádné konkrétní hodnoty prokazující výživový stav psů.

15. Váhu nelze přiznat ani části odvolání, v níž obžalovaná uvedla, že od veterinární správy žádala fotodokumentaci, jež by doložila, že psi měli dostatečné množství vody ve džberech. V opakovaně zmíněném protokolu o veterinární kontrole se totiž píše nejen to, že psi neměli v době policejního zásahu k pití žádnou vodu, ale také to, že ji během této kontroly dostali od jiných lidí než od obžalované (viz druhou stranu listu čísla 313 spisu).
16. ■■■■■ dále ve svém odvolání uvedla, že MVDr. ■■■■■ nezjistil žádné nedostatky v krmení chovaných zvířat. K tomu je třeba říct, že jmenovaný svědek kontroloval shora uvedený statek coby veterinář v dubnu roku 2022. Svědčí o tom část jeho výpovědi, která je na první straně listu číslo 744 spisu. Okresní soud obžalované neklade za vinu, že už v té době chovala zvířata v nevhodných podmínkách. Na rozhodnutí zdejšího soudu tudíž nemůže mít vliv ani právě rozebíraná námitka. Proto lze už jen podotknout, že okresní soud vysvětlil, proč kladl obžalované shora uvedené jednání za vinu od počátku července 2022. V daném směru lze odkázat na to, co stojí ve dvacátém osmém odstavci odůvodnění napadeného rozsudku. Navíc je třeba uvést, že obžalovaná by nesla v této věci trestní odpovědnost i v případě, že by se její zvířata ocitla v nevhodných podmínkách jen krátce před policejním zásahem. Shora uvedený § 302a odst. 1 trestního zákoníku totiž nepožaduje, aby byl chov zvířat v nevhodných podmínkách trestný jen v případě, že by trval delší dobu.
17. V další části svého odvolání obžalovaná namítla, že žádný chovatel nenechává krmivo pro psy v miskách bez přestávky, zvláště ne v případě, kdy jich chová více, poněvadž v takovém případě jde o smečku, jejíž členové mezi sebou o potravu bojují. K takovým situacím podle této její námitky docházelo, když nebyla na místě, protože tehdy její psy krmila nevhodným žrádlem ■■■■■ ■■■■■ která tak činila v tak malém množství, že mezi psy docházelo ke konfliktům. K tomu je třeba nejprve připomenout, že psi v chovu obžalované zůstávali podle výpovědi svědkyně ■■■■■ ■■■■■ bez vody a bez krmení (viz první stranu listu čísla 422 spisu). To odpovídá už zmíněnému faktu, že psi obžalované byli podvyživeni. Jestliže tedy obžalovaná namítá, že jim někdy ■■■■■ ■■■■■ dávala málo krmení, pak to nemohlo být příčinou tohoto stavu. Obžalovaná k tomu nicméně namítla, že tato svědkyně jejím psům dávala granule, které způsobují dehydrataci. Tím patrně reagovala na to, že ■■■■■ ■■■■■ dávala podle své výpovědi psům vodu a občas i suché žrádlo nebo prasečí nožičky (viz druhou stranu listu čísla 422 spisu). Zdejší soud nepovažuje za potřebné tato tvrzení blíže prověřovat. Z toho, co už bylo řečeno, je totiž zřejmé, že psi neměli v době policejního zásahu k dispozici žádnou vodu. Dehydrataci jim tedy nemohly přivodit občasné zásahy ■■■■■ ■■■■■ i kdyby nebyly vhodné.
18. Ze všech právě uvedených důvodů nemůže mít na rozhodnutí zdejšího soudu vliv ani část obhajoby, v níž obžalovaná zdůraznila, že podala na ■■■■■ ■■■■■ trestní oznámení. Toto oznámení je na listech čísel 809 a 810 spisu.
19. Obžalovaná dále označila za nedůvěryhodnou ■■■■■ ■■■■■ Tato svědkyně má podle své výpovědi psí útulek a byli u ní po odběru zvířat z chovu psi obžalované (viz listy čísel 426 a 427 spisu). K tomu obžalovaná namítla, že jí byly odebrány průkazy původu pouze k určitým psům a že jí zůstal pes bojového plemene, k němuž jí ■■■■■ ■■■■■ řekla, že by si ho nikdo nevzal. Z toho podle obžalované plyne, že jí byli účelově odebráni jen ti psi, kteří měli hodnotu. Tato námitka nemůže mít pro rozhodnutí v dané věci význam už ze své podstaty. V tomto řízení se totiž neřeší, proč byli psi umístěni právě u ■■■■■ ■■■■■ a proč tam neskončili všichni, nýbrž v jakém stavu byli, když je chovala obžalovaná, a jaké podmínky panovaly v tomto chovu. To už zdejší soud vysvětlil.

20. Váhu nelze přiznat ani části odvolání, ve které obžalovaná uvedla, že ■■■■■ tvrdila, že jeden z odebraných psů měl rakovinu, aniž o tom předložila jakýkoli doklad či výsledek laboratorního vyšetření. Okresní soud totiž obžalované neklade za vinu, že měl některý z jejích psů v důsledku podmínek chovu rakovinu. Takový závěr by se ostatně snad ani nedal učinit.
21. Obžalovaná dále namítla, že už zmíněný svědek ■■■■■ řekl, že torzo uhynulého psa, které se na místě našlo, tam bylo proto, že zapomněl zakopat svého uhynulého psa. Zdejšímu soudu není zřejmé, proč obžalovaná tuto námitku vznesla. Okresní soud jí totiž nekladal za vinu, že zapříčinila smrt nějakého psa, nebo že nevhodné podmínky chovu spočívaly v tom, že se v jedné části shora uvedeného statku našla mumifikovaná mrtvola psa. O tomto nálezu svědčí například už zmiňovaný videozáznam, který pořídili policisté, když ohledávali místo činu.
22. V další části svého odvolání obžalovaná uvedla, že ■■■■■ potvrdil, že její zvířata byla v neutěšeném stavu proto, že je jiní lidé špatně krmili. Zdůraznila, že tento svědek vypověděl, že lidé tato zvířata včetně koní krmili naprosto nevhodným krmením, a aniž znali jejich zdravotní stav. K tomu lze dodat, že právě rozebíraná záležitost nemohla vést například k tomu, že koně měli v době veterinární kontroly nahnilá kopyta. Stejně tak nelze předpokládat, že cizí lidé krmili zvířata tak, že mnohá byla v době veterinární kontroly dehydratovaná a nedostatečně vyživená. Navíc je třeba vidět, že svědek ■■■■■ žil podle své výpovědi na shora uvedeném statku do roku 2021 (viz první stranu listu čísla 743 spisu). Jeho výpověď se tedy netýká období, které do svého rozsudku pojal okresní soud.
23. Výživy koní v rozhodném období se týká i část zmiňovaného protokolu o veterinární kontrole, v níž stojí, že se koně, kteří byli v oplocené ohradě, mohli pást pouze na zbytcích vyschlé trávy (viz duhou stranu listu čísla 311 spisu). To je vidět i na snímcích, které veterinární správa toho dne pořídila. I o nich už byla řeč. Na nich je ohrada pro koně, v níž byla země udusaná, vyschlá, bez travního porostu a bylo tam jen velmi málo uschlé trávy, kterou právě jeden kůň žral.
24. V další části odvolání obžalovaná namítla, že jí s chovem pomáhala ■■■■■ která potvrdila, že zvířata měla vždy dostatek vody a sena, že všechna měla přístup k vodě a že se mohla zranit v částech nemovitosti, do nichž se dostávala proto, že častokrát byly přestříhané dráty ohrady. K tomu je třeba říct, že výpověď jmenované svědkyně vyvracejí shora popsané objektivní důkazy, které se týkají krmení a napájení zvířat v době policejního zásahu. Už to ■■■■■ velmi znevěrohodňuje. Totéž platí pro část její výpovědi, podle které neviděla na žádném zvířeti pár dní před jejich odebráním zranění nebo oděrky (viz první stranu listu čísla 739 spisu). Kdyby to byla pravda, museli by se koně jmenovaní ve výroku napadeného rozsudku zranit během několika dní. To se určitě nestalo. Už z fotografií právě uvedených zranění je zřejmé, že nejsou čerstvá. Ke stejnému závěru dospěl i shora zmíněný znalec MVDr. ■■■■■ Z jeho posudku totiž plyne, že zvířata měla chronická poranění kůže (viz první stranu listu čísla 306 spisu).
25. V další části svého odvolání ■■■■■ uvedla, že nečistotu a nevhodné podmínky vnímají jinak lidé a jinak jsou standardizována pro chov zvířat. To je jistě pravda. V dané věci ale nelze pochybovat o tom, že zvířata obžalované žila v nevhodných podmínkách. Okresní soud je popsal ve výroku napadeného rozsudku, přičemž se opřel o důkazní prostředky, o nichž už byla opakovaně řeč.
26. Obžalovaná dále namítla, že nebyl řádně zjištěn stav jejích koní, protože se až na její popud po delší době zjišťovalo, jestli nejsou kobyly březí. Současně zdůraznila, že většina léčiv byla pro kobyly v kontraindikaci s březostí. Zdejšímu soudu není zřejmé, co by tato námitka mohla změnit na kterémkoli ze skutkových závěrů, které okresní soud popsal ve výroku svého rozsudku. Právě popis skutku je v trestní věci důležitý. Proto je třeba vidět, že okresní soud nekladal ■■■■■

██████ za vinu, že se o kobyly starala nedostatečně z toho pohledu, jestli byly nebo nebyly březí, nebo že jim nedávala léčiva přiměřená jejich případné březosti.

27. V další části odvolání obžalovaná uvedla, že veterináři doporučili rozkrmovat její koně energetickým krmivem, což byla chyba, protože neznali jejich diagnózu a předchozí výživový režim, a navíc k tomu došlo v létě, kdy jsou koně volně na pastvině. Zdejší soud nepovažuje za nutné popisovat důkazy, které svědčí o tom, že tito koně byli tak zvaně rozkrmováni. Sama ██████ to totiž nezpochybňuje. Uvedená procedura ale nemůže nic změnit na závěrech popsáných ve výroku napraného rozsudku. Naopak svědčí o tom, že uvedení koně byli podvyživení. Právě proto totiž byli tak zvaně rozkrmováni. Dokládají to veterinární zprávy, které jsou na listech čísel 309 a 310 spisu.
28. Obžalovaná dále namítla, že povinné očkování vede ke kontraindikacím, jsou-li koně nemocní nebo mají-li nějakou léčbu, a to i když jsou odčervováni. Tím se podle této námítky zatěžuje jejich organismus. ██████ současně podotkla, že zvířata čtyřikrát do roka odčervovala různými k tomu určenými pastami. Dále zdůraznila, že si parazité na tyto prostředky vytvořili rezistenci. K tomu je třeba připomenout například posledně zmíněné zprávy, které jsou na listech čísel 309 a 310 spisu. Podle nich byli koně uvedeni v těchto zprávách začerveni. Vzhledem k tomu, v jakém byli celkovém stavu a jaké byly podmínky chovu ve shora uvedeném statku, nelze obžalované uvěřit, že postupovala tak, jak uvádí v právě uvedené námítce. Platí to i proto, že podle posledně zmíněných zpráv byli někteří koně, k nimž to okresní soud uvedl ve výroku svého rozsudku, napadeni parazity masivně.
29. Obžalovaná se ve svém odvolání věnovala i koňským kopytům. Podotkla, že je pravidelně upravoval kovář. Ten ale podle této její námítky nechtěl svědčit, protože někdo vyhrožoval těm, kdo by svědčili v její prospěch. Vzhledem k tomu, že jméno uvedeného kováře ani na dotaz okresního soudu nesdělila, nelze jej vyslechnout. Opět lze ale připomenout veterinární zprávy, například ty, které jsou na listech čísel 309 a 310 spisu, stejně jako fotodokumentace, videozáznam a protokol o veterinární kontrole v den, kdy na místě činu zasahovala policie. Tyto důkazy dokumentují stav kopyt tak, jak ho okresní soud popsal ve výroku napadeného rozsudku. K tomu obžalovaná namítla, že nenechávala koně podkovat, protože se pohybovali po měkkém povrchu a jelikož se nevyužívali k těžké práci ani ke sportu. Podle ní mohl být stav jejich kopyt důsledkem toho, že se jim rozštěpila a roztrpila tím, že se pohybovali i po tvrdém povrchu poté, co se dostali ven z ohrad, které někdo zničil. Současně podotkla, že hnilobu kopyt má přibližně devadesát procent koní. Ani tyto námítky nemohou mít vliv na závěry, k nimž dospěl okresní soud. Koně totiž byli v chovu ve špatných hygienických podmínkách, takže se nacházeli i v místech, kde byla silná vrstva jejich trusu. S tím souvisí následující část odvolání.
30. Obžalovaná namítla, že jí byli koně odebráni v době, kdy byli v zavřených boxech, ve kterých je nikdy neustájovala. Proto byla přesvědčena, že je do těchto boxů dal někdo cizí, a to s cílem ji poškodit a zajistit publicitu na sociálních sítích ochránců zvířat, kteří se chtěli obohatit na cizím majetku. K tomu je třeba říct, že je na snímcích i na videu pořízených během policejního zásahu vidět, že v uvedených boxech byla silná vrstva trusu. Jinak nevypadaly ani prostory, ve kterých byli koně ustájeni uvnitř statku. Nemohlo přitom jít o trus jiných zvířat než koní, protože ta byla chována v jiných částech statku. Koně tedy museli být ve všech těchto prostorách delší dobu. Je tudíž nepodstatné, jestli byly zmíněné boxy v době ohledání uzavřené. Okresní soud ostatně obžalované ve výroku svého rozsudku nekladl za vinu, že koně nechávala v těchto objektech zavřené. Důležité naopak je, že do vnitřků uvedených boxů trčely hřebíky, což jsou věci, o něž se zvíře může zranit, a že na některých z těchto hřebíků byly chomáče zvířecí srsti. O tom svědčí fotodokumentace i videonahrávka pořízené během policejního zásahu. Netřeba tedy pochybovat o tom, že se koně o tyto předměty zraňovali. Tomu ostatně odpovídá řada snímků, na kterých mají koně malá kulatá zranění na různých částech těl.

31. Svému tvrzení o zlovolnosti zásahu v místě chovu se obžalovaná věnovala i ve svých dalších námitkách. Zdůraznila, že shora zmíněná MVDr. [REDAKCE] uvedla, že cítila, že na ni byl v den policejního zásahu činěn nátlak, v jehož důsledku v podstatě nebyla jiná možnost než zvířata odebrat. K tomu je třeba nejprve říct, že je z výše zmíněného videozáznamu a uvedených fotodokumentací zřejmé, že se na místě policejního zásahu pohybovala řada lidí, kteří tam neměli co dělat. Toho se týkají některé části výpovědi MVDr. [REDAKCE] které jsou na obou stranách listů čísel 741 spisu. Podle nich zásah probíhal pod velkým nátlakem přítomných lidí, které museli policisté vyzývat, aby nechali veterináře pracovat. Současně uvedla, že kam se hnuli veterináři, tam šli i ochránkyně, z nichž jedna byla velmi nevybíravá a vyhrožovala dokonce i tím, že se postará o to, aby tato veterinářka ve svém zaměstnání skončila. To nasvědčuje tomu, že se ochránci zvířat chovali na místě hystericky. V případě aktivistů to ale není nic výjimečného, ať už se zajímají o cokoli. Jejich přítomnost nicméně nevedla k tomu, že byla zvířata odebrána. MVDr. [REDAKCE] totiž vypověděla i to, že zasahující orgány nakonec v klidu obešly celý statek a zkontrolovaly všechna zvířata (viz první stranu listu čísla 741 spisu). Už z tohoto důvodu nemůže mít na rozhodnutí zdejšího soud vliv ani část obhajoby, v níž obžalovaná zdůraznila, že podala na jednu z aktivistek trestní oznámení. Toto oznámení je na listu čísla 808 spisu.
32. Obžalovaná dále namítla, že na místě byli nejenom samozvaní ochránci zvířat a policisté, ale také média. Podle ní tomu tak bylo proto, aby se vše vystupňovalo v konfrontační kampaň vůči ní. K tomu je třeba zopakovat, že podle výpovědi zasahující veterinářky sice na místě činu panovala napjatá atmosféra, nicméně že se to neodrazilo na výsledcích veterinární kontroly. Právě tyto výsledky jsou pro rozhodnutí v dané věci podstatné. Zbývá tedy už jen dodat, že orgány činné v tomto řízení nevycházely z žádné informace pocházející ze sdělovacích prostředků.
33. V další své námitce obžalovaná uvedla, že když se vracela od své [REDAKCE] z [REDAKCE] že jí na internetu vyhrožovali, že jí vytrhají ohrady a podobné věci, a že jí někdo vyhrožoval i v době, kdy už byla s policisty na místě. Současně podotkla, že normální člověk nemá čas se shromažďovat na internetových stránkách nebo sociálních sítích, protože pracuje. Zdejšímu soudu není jasné, jaký význam by to mělo mít pro rozhodnutí v této věci. To, co si lidé píšou přes tak zvané sociální sítě, se totiž nemůže dotknout poznatků, které nabyli policisté a veterináři, když v srpnu 2022 kontrolovali statek, ve kterém obžalovaná chovala zvířata.
34. V další části svého odvolání [REDAKCE] označila zásah orgánů veřejné správy za krádež zvířat. Shora uvedené okolnosti dokládají, že této námitce nelze přisvědčit. Dotčení pracovníci orgánů veřejné správy by navíc mohli toto její tvrzení vnímat tak, že je křivě obviňuje z trestného činu. Proto je třeba obžalované sdělit, že orgány činné v tomto trestním řízení nezjišťují, zda jí byla zvířata odebrána oprávněně, nýbrž zda je chovala v nevhodných podmínkách a jestli jim tím přivodila značné útrapy.
35. V několika dalších částech svého odvolání se obžalovaná věnovala tomu, jak chovala králíky. Tyto její námitky nebude zdejší soud rozebírat. Okresní soud totiž ve svém rozsudku vysvětlil, proč jí na rozdíl od obžaloby nekladl za vinu, že v nevhodných podmínkách chovala i právě uvedená zvířata. [REDAKCE] tu tedy brojí proti závěru okresního soudu, který odpovídá její obhajobě.
36. V další části svého odvolání se obžalovaná ohradila proti tvrzení, že odmítla vypovídat na Policii České republiky. Současně zdůraznila, že v souvislosti s tímto procesem vypovídala několikrát a že by všechny o tom svědčící záznamy měly být v policejních spisech. Tím patrně reagovala na pasáž napadeného rozsudku, v níž okresní soud uvedl, že před policisty nevypovídala. Tato poznámka není podstatná. Okresní soud v ní totiž nedal najevo, že obžalovaná projevila nějakou

neúctu vůči policii nebo že zneužila svých procesních práv. Popsal tím pouze vývoj řízení. V napadeném rozsudku tudíž stačilo popsat jen to, co obžalovaná uvedla, když vypovídala.

37. Obžalovaná dále namítla, že ji policisté poškodili tím, že odmítli vyslechnout svědky, které navrhovala. Tyto její důkazní návrhy jsou na listech čísel 380 a 390 spisu. Podle nich měli policisté vyslechnout [REDACTED] a již zmíněné svědkyně [REDACTED] a [REDACTED]. Posledně dvě jmenované vyslechl okresní soud. Zbývající lidé uvedení v právě citovaných návrzích vyslechnuti nebyli. Obžalovaná ovšem před okresním soudem uvedla, že netrvá na výsledcích [REDACTED] a [REDACTED] přičemž ke druhému z nich dodala, že zemřel (viz první stranu listu čísla 747 spisu). Jelikož ale vznesla právě rozebíranou námitku, zeptal se jí odvolací soud, k čemu by měli zmínění svědkové vypovídat. Obžalovaná sdělila, že [REDACTED] byla na místě činu asi týden před zásahem policie a měla i fotografie zvířat, že [REDACTED] chodil v únoru 2022 se zvířaty pomáhat a že [REDACTED] chodil na statek průběžně od roku 2021 do doby, než zasáhla policie (viz druhou stranu listu čísla 837 a první stranu listu čísla 838 spisu). [REDACTED] i [REDACTED] by se tedy podle obžalované měli vyjádřit ke stavu zvířat a k podmínkám jejich chovu i v době, kterou okresní soud pojal do výroku napadeného rozsudku. K této době jsou ale k dispozici výše opakovaně zmíněné objektivní důkazy.
38. V souvislosti s právě rozebíranými důkazními návrhy je třeba dále vidět, že okresní soud ve svém rozsudku vysvětlil, proč v plném rozsahu vyšel pouze z výpovědí svědků z řad pracovníků veterinární správy. Tento přístup považuje zdejší soud za správný. Soud prvního stupně totiž ve svém rozsudku poukázal na některá tvrzení, jimž se nedalo přisvědčit a která uvedli svědkové, kteří nebyli pracovníky uvedené správy. Výpovědi těchto pracovníků naopak potvrzovaly nejen jejich protokoly a jimi opatřené snímky, ale i protokol o ohledání místa činu, fotodokumentace a videozáznam, které při svém zásahu pořídili policisté, stejně jako už rovněž zmíněný protokol Městského úřadu [REDACTED] z 19. srpna 2022.
39. Se zřetelem ke všem výše uvedeným skutečnostem zdejší soud zamítl veškeré důkazní návrhy, které obžalovaná vznesla po vyhlášení napadeného rozsudku. Z toho, co už bylo řečeno, je totiž zřejmé, že by žádný z takto nově opatřených důkazů nemohl nic změnit na skutkových závěrech, které okresní soud popsal ve výroku svého rozhodnutí.
40. Obžalovaná dále namítla, že nejsou k dispozici žádné důkazy, které by prokazovaly její úmysl chovat zvířata v nevhodném prostředí a tím jim způsobovat jakékoliv útrapy. K tomu lze odkázat na třicátý první odstavec odůvodnění napadeného rozsudku. Tam okresní soud logicky vysvětlil, proč dospěl k závěru, že se obžalovaná shora uvedeného činu dopustila v nepřímém úmyslu. Váhu tudíž nelze přiznat ani právě rozebírané odvolací námitce.
41. Všechny shora popsané skutečnosti dokládají, že okresní soud dospěl v napadeném rozsudku ke správným skutkovým závěrům. Uvedený soud pak tyto závěry podřadil pod odpovídající právní kvalifikaci. V daném směru lze opět odkázat na to, co stojí v třicátém prvním odstavci odůvodnění napadeného rozsudku.
42. S právní kvalifikací souvisí další odvolací námitka [REDACTED]. Podle té se má trestní právo používat jen jako krajní prostředek ochrany společnosti. To je pravda. Vyplývá to z § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Podle tohoto ustanovení lze trestní odpovědnost a s ní spojené důsledky uplatňovat jen ve společensky škodlivých případech, ve kterých nestačí uplatnit odpovědnost podle jiného právního předpisu. Zdejší soud se této záležitosti věnoval už ve svém usnesení z 12. září 2024 sp. zn. 8 To 168/2024. Tehdy se tímto případem zabýval poprvé. Učinil tak na podkladě stížnosti, kterou podal státní zástupce proti usnesení, jímž okresní soud tuto věc postoupil Městskému úřadu [REDACTED] protože dospěl k závěru, že jednání, jež se dá obžalované klást

za vinu, neodpovídá trestnému činu, nýbrž přestupku podle zákona na ochranu zvířat proti týrání. Zdejší soud už v onom svém předchozím usnesení vysvětlil, proč v této věci nelze postupovat právě uvedeným způsobem. Mimo jiné v něm poukázal na správní rozhodnutí, která dokládají, že obžalovanou už postihly správní sankce za přestupky spojené s chovem zvířat, takže nelze spoléhat na to, že by pro ni mohl být nějaký další správní trest dostatečný. Na tomto svém závěru nemá důvodu cokoli měnit. V daném směru proto může odkázat na desátý až dvanáctý odstavec odůvodnění svého předchozího usnesení.

43. Jak už bylo řečeno, obžalovaná brojila pouze proti výroku o vině. Tím dala najevo, že by jí neměl být uložen žádný trest. I tak je ale třeba uvést k výroku o trestu několik poznámek.
44. Soud prvního stupně přesvědčivě vysvětlil, proč je třeba obžalované uložit podmíněný trest odnětí svobody ve shora uvedené výměře a proč jeho výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Totéž platí pro jeho závěr, podle něhož je nutno obžalované uložit i trest zákazu držení a chovu zvířat, který bude spočívat v zákazu držet, chovat a pečovat o koně a psy. Zdejší soud se ale neztotožňuje se závěrem okresního soudu ohledně výměry tohoto trestu. Vedou ho k tomu následující skutečnosti.
45. Trest zákazu držení a chovu zvířat lze pachateli uložit až na deset let. Stanoví tak § 74a odst. 1 trestního zákoníku. Okresní soud vyměřil právě uvedený trest na dva roky. Uvedl, že tak učinil s ohledem na nižší typovou závažnost činu, jehož se obžalovaná dopustila. Patrně měl na mysli, že obžalovaná nechovala příliš velké množství zvířat a že jim nevhodnými podmínkami chovu nepřivodila závažnější následek popsáný v § 302a trestního zákoníku, to jest smrt. Větší váhu měl ale přisoudit tomu, že obžalovaná dává svým postojem k tomuto trestnímu řízení jasně najevo, že možnost její nápravy je buď velmi snížena nebo úplně vyloučená. Z toho, co už bylo řečeno, je totiž patrné, že si ■■■■■ nedává vůbec žádnou vinu, kromě toho, že trochu zanedbala péči o srst psů. Navíc už bylo řečeno, že jí Městský úřad ■■■■■ ukládal správní tresty za nedostatky spojené s tím, jak pečovala o chov svých zvířat. Z těchto důvodů jí měl okresní soud uložit delší trest zákazu držení a chovu zvířat. Zdejší soud to už udělat nemůže. Proti napadenému rozsudku se totiž odvolala pouze obžalovaná. V takové situaci nelze uvedené rozhodnutí změnit v její neprospěch. Stanoví tak § 259 odst. 4 trestního řádu.
46. Odvolací soud už uvedl, že musel přezkoumat i řízení, jež napadenému rozsudku předcházelo. Zjistil, že v něm okresní soud postupoval bezchybně.
47. Všechny shora uvedené okolnosti dokládají, že odvolání obžalované není důvodné. Na takovou situaci pamatuje § 256 trestního řádu. Toto ustanovení soudu druhého stupně ukládá, aby odvolání zamítl. Proto tak zdejší soud učinil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný řádný opravný prostředek. Obžalovaná a nejvyšší státní zástupce proti němu mohou podat dovolání. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Rozhoduje o něm Nejvyšší soud.

Obžalovaná může dovolání podat pro nesprávnost výroku, který se jí bezprostředně týká. Může tak učinit pouze prostřednictvím obhájce. Pokud se tak nestane, její podání se za dovolání nepovažuje, byť by tak bylo označeno.

Nejvyšší státní zástupce může dovolání podat ve prospěch i v neprospěch obžalované, a to pro nesprávnost kteréhokoli výroku. Může tak učinit na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce i bez takového návrhu. V dovolání je povinen uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalované.

Dovolatel musí v dovolání vedle obecných náležitostí podání popsaných v § 59 odst. 3 trestního řádu uvést, proti kterému rozhodnutí se dovolává, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá, i čeho domáhá, včetně konkrétního návrhu, jak má dovolací soud rozhodnout, a to s odkazem na ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) trestního řádu, o něž se dovolání opírá.

Rozsah, v němž se rozhodnutí dovoláním napadá, a důvody dovolání, se smějí měnit jen po dobu, po kterou běží lhůta, v níž lze dovolání podat.

V Plzni 11. února 2025

JUDr. Zdeněk Jaroš v. r.
předseda senátu

Vypracoval: Marcel Žán v. r.